

Οἱ Ἀρχεῖς δὲν εἶνε τόσοι υπερκρίσει; ὡς οἱ Τοῦρ-
κοι περὶ τῶν γυναικῶν τῶν καὶ τοὶ δὲ αὐτοὶ ἔχουσι
τὸν γυναικωνίτην τῶν, ἢ τὸ ἐν τῇ σκηνῇ τῶν κεχω-
ρισμένων δωματίων, προθύμως εἰσάγουσιν ἐντὸς αὐτοῦ
τοὺς φίλους τῶν, ἢ τοὺς ξένους ἐκείνους οὐ; λαμβά-
νουσιν ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν τῶν προστασίαν. Ὁ ὁδηγὸς
τοῦ *Paroches* περιηγουμένου τὴν Ἱερουσαλὴμ ὠδήγη-
σεν αὐτὸν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ἀπέχουσαν 2—3 μί-
λια ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῶν, ἐνθα ἐκάθησεν αὐτὸς μετὰ
τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων κύκλῳ τῆς πυρᾶς. Ὁ
πιστὸς Ἀραψὲς ἐκράτησεν αὐτὸν ἐκεῖ διὰ μεγαλειτέ-
ρην ἀσφάλειαν, τῆς συζύγου οὗτης πάντοτε μετ' αὐ-
τοῦ οὐδεὶς ξένος ἤθελε ποτὲ τολμήσει νὰ εἰσέλθῃ εἰς
τὸ δωματίον τῶν γυναικῶν ἐὰν δὲν εἰσάγεται ὑπὸ τοῦ
ἀνδρὸς ἐκεῖ. Ἀνευρίσκομεν ἐν τῷ ἐθίμῳ τούτῳ τὸν
λόγον τῆς προσκλήσεως τοῦ Σισάρα ὑπὸ τῆς Ἰαήλ.
«Καὶ ἐξῆλθεν ἡ Ἰαήλ εἰς συνάντησιν τοῦ Σισάρα, καὶ
εἶπε πρὸς αὐτόν, εἰσελθε κύριέ μου, εἰσελθε πρὸς ἐμὲ
μὴ φοβῶ. Καὶ ὅτε εἰσῆλθε πρὸς αὐτήν εἰς τὴν σκην-
ὴν, ἐσκέπασεν αὐτὸν μὲ κάλλυμα». (Κριτ. δ'. 18).
Αὕτη προσεκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὸ δι' αὐτὴν ὠρισμένον
δωματίον τῆς σκηνῆς, εἰς ὃ οὐδεὶς ξένος ἠδύνατο νὰ
τολμήσῃ νὰ εἰσέλθῃ καὶ ὅπου αὕτη κατὰ φυσικὸν λό-
γον ἐνόμισεν αὐτὸν ἐν ἀσφαλείᾳ κείμενον. Ο. Κ.

Ο ΠΑΤΗΡ ΜΕ ΤΑ ΦΛΩΡΙΑ

[*Εκ τῶν τοῦ Philibert Andebrand*].

Ἐσπέραν τινα, ἐνῷ συνομιλοῦν παρὰ τὴν ἐστίαν
μετὰ τοῦ πάππου μου, ὁ καλὸς γέρον μοὶ λέγει:—
Αὐτὴν τὴν φορὰν, τέκνον μου, δὲν θὰ σοὶ διηγηθῶ ἱ-
στορίας. Εἶσαι σχεδὸν νεανίας καὶ τὰ παραμύθια δὲν
εἶναι πλέον διὰ τὴν ἡλικίαν σου· ἀντ' αὐτῶν πρέπει
τώρα νὰ μάθῃς τὰς παροιμίας, διότι δ' αὐτῶν θὰ
σπουδάσῃς τὸν ἀνθρώπινον βίον καὶ ὑπὸ τὴν καλὴν
καὶ ὑπὸ τὴν κακὴν αὐτοῦ ἐποψιν.

— Πολὺ καλὰ, πάππε μου, ἀπεκρίθην, εἰπατέ μου
καρμίαν παροιμίαν, ὅς ἀκούω.

Ὁ ἀγαθὸς γέρον ἔλαβε μίαν πρέζαν ταμβάκου καὶ
θέσας τὸν ἕνα πόδα ἐπὶ τοῦ ἐτέρου προσέθηκε.

— Σὲ προειδοποιῶ, τέκνον μου, ὅτι ἔχω σκοπὸν
νὰ σπουδαιολογήσω.

— Οὐδέποτε πάππε μου, μὲ βαρύνουσιν αἱ σπου-
δαιολογίαι, ὅταν λέγονται παρ' ὑμῶν.

Ἡ παιδικὴ αὕτη κολακεία τὸν ἔκαμε νὰ μειδιάσῃ.

— Ἐλέγομεν, ἐπανελάβην ὁ γέρον, ὅτι εἶναι πλέον
καιρὸς νὰ σοὶ διδάξω τὰς παροιμίας. Ἰδοὺ λοιπὸν μία
παροιμία καὶ χάραξε αὐτὴν βαθέως εἰς τὴν μνήμην
σου: «Δὲν πρέπει τις νὰ ἐκδύεται πρὶν ἐτοιμάσῃ τὴν
κλίνην του».

— Ἀλλὰ, φίλτατέ μοι πάππε, τῷ παρετήρησα,
δὲν καταλαμβάνω τί ἐννοιοῦν ἔχει ἡ παροιμία αὕτη.

— Ἐρεῖς δίκαιον, παιδί μου, πρέπει νὰ σοὶ τὴν
ἐξηγήσω ἢ ἐννοιά τῆς· λοιπὸν εἶναι ὅτι ὁ φρόνιμος
ἄνθρωπος δὲν πρέπει ν' ἀπογυμνασθῇ τῆς περιουσίας
του πρὸ τοῦ θανάτου του.

Ἡ ἐξήγησις αὕτη ἦτο βεβαίως ἀκριτὰ σαφής, συν-
άμα ὅμως καθίστα τὴν παροιμίαν φοβερά μελαγχολι-
κὴν, καὶ τὰ παιδιά συνήθως δὲν ἀγαπῶσι, καὶ δι-
καίως, τοιαύτας ὁμιλίας. Τοῦτο ἐννοήσας ὁ πάππος
μου ἐσπευσε νὰ προσθέσῃ:

— Σὲ εἶχον προειδοποιήσει ὅτι ἡ συνομιλία μα-
θὰ περιστρέφεται εἰς σοβαρὰ ἀντικείμενα. Ἐν τούτοις
ὅταν σοὶ καταστήσω μᾶλλον εὐνόητον τὴν παροιμίαν
ταύτην, θέλω σοὶ διηγηθῆ ὅχι πλέον διήγημα ἢ μῦ-
θον, ἀλλὰ μίαν ἀληθῆ ἱστορίαν, ἀνάμνησιν τῆς νεότη-
τός μου, ἣτις ἔλαβε χώραν οὕτως εἰπεῖν πρὸ τῶν ὀ-
φθαλμῶν μου.

Ἀκουσον λοιπὸν, τὴν ἀκόλουθον ἱστορίαν καὶ ἀνα-
κοίνωσον μάλιστα αὐτὴν καὶ σὺ εἰς τοὺς ἐγγόνους σου
ἐὰν ποτε ἀποκτήσῃς τοιοῦτους· διότι περιέχει ἀριστον
ἠθικὸν συμπέρασμα διὰ κάθε ἀνθρώπου. Θὰ σοὶ διη-
γηθῶ τὴν ἀληθῆ ἱστορίαν τοῦ πατρὸς μετὰ τὰ φλωριά.
Τοιοῦτοτρόπως ἀπεκάλουν τέκνον μου, πρὸ ἐξήκοντα
ἐτῶν σεβάσμιόν τινα γέροντα χρυσοχόον ἐκ τῆς ἐπαρ-
χίας τῆς Χρυσῆς Ἀκτῆς (*Côte d' or*). Προσωπομᾶσθη
δ' οὕτως ὁ κ. Γυλοριέ, ὅχι διότι ἦτον ὑπέρπλουτος,
ἀλλὰ διότι ἐθεωρεῖτο ὡς σπάνιον παράδειγμα ἀνθρώ-
που ὅστις ἀναχωρήσας ἐκ τῆς Γαλλίας μετὰ τὰ λήθη-
ρον μόνον, ἐντὸς δεκατῆνός σάκκου, ἐπανῆλθε μετὰ
τριακονταετῇ ἀπουσίαν ἔχων κεκτημένην περιουσίαν
τριακοσίων χιλιάδων φράγκων.

Ὁ κ. Γυλοριέ ἄλλως, ἦτο ἀνθρώπος· ἀξιότιμος ὑπὸ
πᾶσαν ἐποψιν. Στερηθεὶς τῆς συζύγου του, μόνην χα-
ρὰν εἶχε τὴν νεκρὰν θυγατέρα του Γενοβέραν, ὡραίαν
δεκαοκταετῇ κόρην ἢ μόνην του φροντίς ἦτο πῶς νὰ
τὴν ἀποκαταστήσῃ ὅταν τὸ δυνατόν καλλίτερον πρὶν
ἢ ἀποθάνῃ, πρῶτ' δὲ καὶ ἐσπέρας ἀπηύθυνε πρὸς τὸν
Θεὸν τὰς ὀλίγας ἀλλὰ συγκινητικὰς αὐτὰς λέξεις: Ὁ
Θεὸς μου, σὲ καθικεύω στείλε μου ἕνα καλὸν σύζυ-
γον διὰ τὴν θυγατέρα μου.

Ἡ Γενοβέρα, ὡς προεῖπον, ἦτο νέα καὶ ὡραία κό-
ρη, καθ' ὅλα δὲ τὰ φαινόμενα ἡ προῖξ αὐτῆς ἦτο ἀρι-
στὰς μεγάλη, ὥστε ὑπῆρχον ὅλαι αἱ πιθανότητες ὅτι
ἡ προσευχή του ὅπως τύχει αὕτη καλοῦ συζύγου ἔθε-
λεν εἰσακουσθῇ.

Δέκα ἢ δώδεκα μνηστῆρες εἶχον παρουσιασθῇ, με-
ταξὺ τούτων ὅμως ὁ κ. Γυλοριέ ἐξέλεξε φυσικῶς τῷ
λόγῳ ἐκείνον ὅστις ἤρεσε περισσότερο εἰς τὴν θυγα-
τέρα του, ἂν καὶ οὗτος, καίτοι κατὰ τὰ ἄλλα ἀγα-
θὸς νέος καὶ διὰ ποικίλων γνώσεων πεπρωκισμένος,
ὡς γνωρίζων ὀλίγον χορὸν, ὀλίγην μουσικὴν, ὀλίγην
ζωγραφικὴν, ὀλίγην φιλολογίαν δὲν εἶχεν ὅμως οὐδὲν
ἐπαγγελμα. Πλὴν τοῦτο, δὲν εἶχε σπουδαιότητά τινα,
ἀφοῦ ἡ νόμφη εἶχε περιουσίαν καὶ διὰ τοὺς δύο.

Εὐθὺς μετὰ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου, ὁ κ. Γυλοριέ
ἔλαβε κατ' ἰδίαν ἀμρότερα τὰ τέκνα του καὶ τοῖς
εἶπε:

— Γινώσκετε καλῶς, φίλοι μου, ὅτι σεῖς εἰσθε ὅ,τι
ἔχω τιμαλφέστερον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Εἶμαι πλέον
γέρον. Πρὸς τί νὰ κρατήσω δι' ἐμαυτὸν περιουσίαν
τῆς ὁποίας δὲν δύναμαι νὰ ἐπωφεληθῶ; Ἐν τῷ πα-

ρακείμενο δωμάτιο εὐρίσκεται ὁ συμβολαιογράφος μετὰ τὸ χαρτόσημόν του καὶ τὸν κάλαμον ἐτοιμὸν πρὸς γραφήν. Μὴ χρονοτριβώμεν. Ἐπιθυμῶ νὰ σὰς δωρήσω ἅπασαν τὴν περιουσίαν μου. Δὲν θέλω νὰ κρατήσω δι' ἐμὲ οὔτε ὄβολόν. Τὸ μόνον ὅπερ ζητῶ εἶναι νὰ συζήσω μετ' ὑμῶν καὶ εἶμαι βέβαιος ἐκ τῶν προτέρων ὅτι δὲν θὰ μὲ ἀφίστητε νὰ στερεθῶ οὐδενὸς πράγματος.

Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἡ Γενοθέφα καὶ ὁ σύζυγός της ἐρρίφθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ κ. Γυλοριέ, τὸν περιεπτύχθησαν θερμῶς καὶ διὰ τῶν τρυφεροτέρων λέξεων τῷ ἐξέφρασαν τὴν εὐγνωμοσύνην των.

Ὁ συμβολαιογράφος συνέταξε τὸ συμβόλαιον καὶ ὁ κ. Γυλοριέ τὸ υπέγραψε, οὕτω δὲ τὸ νέον ζεύγος ἐν μιᾷ στιγμῇ καὶ ὡς ἐκ θαύματος εὐρέθη πλούσιον.

Ἐπὶ ἑξ μῆνας τὰ πάντα ἐβαινον καλῶς. Τὰ δύο τέκνα ἡμιλῶντο τίς περισσότερον νὰ περιποιηθῇ τὸν γέροντα ὅστις μετὰ τσαύτης γενναιοῦτος τοῖς ἐδῶκεν ἅπασαν αὐτοῦ τὴν περιουσίαν, καὶ ἐφρόντιζον τῷ ὄντι μετὰ πολλῆς τρυφερότητος ὅπως προλαμβάνωνται ὅλοι αὐτοῦ αἱ ἐπιθυμίαι. Ἐξήρχετο ἐν ἀμάξει ὡσάκις ἤθελε, ἐδίδοε γεύματα εἰς τοὺς φίλους του, διήγε τέλος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ γαμβροῦ ὡς νὰ εὕρισκετο ἐν τῷ ἰδίῳ ἐαυτοῦ οἴκῳ.

Ἐν τούτοις περὶ τὸν ἑννατον μῆνα ἐπῆλθε μικρά τις ψυχρότης.

ἤρχισαν νὰ εὕρισκωσιν, ἀλλὰ σιωπηλῶς, ὅτι ὁ κ. Γυλοριέ δὲν ἦτο περὶ διακριτικός, ἤρχισαν οἱ δύο σύζυγοι νὰ ψιθυρίζωσι μετὰ τῶν ὅτι δὲν ἐφείδετο ἀρκετὰ τῶν ἵππων τῶν σταύλων των, καὶ ὅτι δὲν ἔριπτε πλέον ὕδωρ εἰς τὸ οἶνον του.

Κατὰ τὸν δέκατον μῆνα ἡ ἰδιαιτέρα αὐτοῦ ὑπηρετρία ἤρχισε νὰ παρατηρῇ ὅτι καταναλίσκει πολλὰ κηρία.

Πρὸς τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἤρχισαν ὅλοι ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκ συμφώνου νὰ υποδέχωνται κακῶς τοὺς φίλους του, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, κρυφίως ἐδίδον λακτίσματα εἰς τὸν σκύλον του.

Ὁ κ. Γυλοριέ ἐνόησε τὰ πάντα καὶ ἐλυπήθη, ἀλλ' οὐδὲν κατ' ἀρχὰς εἶπε. Ἠλπίζεν ἐν τῇ ἀγνόητι τῆς ψυχῆς του, ὅτι ἡ τοιαύτη τῶν τέκνων του διαγωγὴ ἤθελεν ἀλλάξει.

Κατὰ τὸν δέκατον τρίτον μῆνα, ἐπειδὴ ἠθέλησε νὰ δωρήσῃ ἐν βαρέλιον οἶνου εἰς δύο πτωχοὺς νέους οἵτινες ἐμελλον νὰ συζευθῶσι, τῷ παρατήρησαν ὅτι πᾶν ὅτι εὕρισκεται ἐν τῇ ἀποθήκῃ τῆς οἰκίας εἶναι εἰς τὴν διαθέσιν του, ἀλλὰ μόνον πρὸς ἰδίαν του χρῆσιν· τούναντιόν ὅτι θὰ ἐβλεπον μὲ δυσχερεσίαν των νὰ διδῇ εἰς ἄλλους πράγματα ἀνήκοντα εἰς τὴν οἰκογενεάν του.

Ὁ κ. Γυλοριέ ἐστέναξε πικρῶς καὶ εἶπε καθ' ἑαυτόν. Τώρα ἐνόησεν ὅτι ἐπρῆξα μίαν ἀνοησίαν ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο ἄνθρωπος πολυμήχανος, προσέθηκεν ἐν τῷ ἄμα. Βεβχίως ὅλα αὐτὰ εἶναι θλιβερά, ἀλλ' ὑπάρχει εὐτυχία, θεραπεία τοῦ κακοῦ.

Ἀπὸ τῆς ἐπαύριον τῆς ἀξιωμακροῦς αὐτοῦ ἐκείνης

ἡμέρας ἤρχισε νὰ φέρηται ἐν τῷ οἴκῳ κατ' ἄλλον νέον τρόπον.

Ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ παρήγγειλε ῥητῶς νὰ μὴ τὸν διαταράξῃ οὐδεὶς.

— Ἐχω νὰ ἐργασθῶ ἐπὶ σπουδαίων ἀντικειμένων ἀφορώντων τὰ συμφεροντά μου, εἶπε, καὶ καθίσας παρὰ τράπεζάν τινα, ὥθησε ἐλατήριόν τι, καὶ ἤνοιξε σύρτην, ἐκ τῆς ὁποῖου ἐξήγαγε βαρὺν σάκκον στερεῶς δεδεμένον διὰ σχοινίου. Ὁ σάκκος οὗτος περιείχε χρυσὰ λουδοβίκια.

Καθ' ὅλην τὴν πρωίαν ἐμέτρα ἐπανειλημμένως τὰ νομίσματα κροτῶν αὐτὰ οὕτως, ὥστε νὰ ἀκουσθῶσιν ὑπὸ τῆς Γενοθέφας καὶ τοῦ συζύγου της.

Τὸν ἐκάλεσαν εἰς τὸ γεῦμα.

— Εἶπατε εἰς τὰ τέκνα μου νὰ μὲ συγχωρήσωσι νὰ μὴ παρευρεθῶ εἰς τὸ γεῦμα, εἶπε, διότι σήμερον δὲν ἔχω ὄρεξιν ἐκτός· δὲ τούτου εἶμαι καὶ παρὰ πολλὴ ἀτησυχολημένος.

Καὶ ἐν ταυτῷ ἐξηκολούθει νὰ μετρᾷ μετὰ ζέσεως τὰ νομίσματα. Ἡ Γενοθέφα καὶ ὁ σύζυγός της, κρατοῦντες τὸ χειρόμακτρον τῆς τραπέζης ἀνὰ χεῖρας, ἔτρεξαν ἐσπευσμένως εἰς τὸν κρότον τούτον.

— Φίλτατε πάτερ, τὸν ἠρώτησεν ἡ θυγάτηρ του, πόθεν ἔλαβες τόσα χρήματα, ἀφοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου μας μᾶς ἐδώρησες ὅλην σου τὴν περιουσίαν καὶ τὴν χρηματικὴν καὶ τὴν κτηματικὴν;

— Φιλτάτη μου κόρη, ἀπεκρίθη ὁ κ. Γυλοριέ, ἡ ποσότης αὕτη προήλθεν ἀνεπίστως ἐκ χρεωγράφων τὰ ὅποια ἐνόμιζον χαμένα εἶναι νομίζω τριάκοντα χιλιάδες φράγκων εἰς χρυσόν. Προτίθεμαι δὲ νὰ σὰς κάμω νέον δωρητήριον καὶ περιμένω τὸν συμβολαιογράφον πρὸς τούτο.

Ὁ συμβολαιογράφος προσεκληθὴς ὁ κ. Γυλοριέ εὖρωστος ἀκόμη καὶ ὑγιής τὰς τε φρένας καὶ τὸ σῶμα, συνέταξε τῷ ὄντι τὴν διαθήκην του ἐντελῶς κατὰ τὴν θέλησίν του.

— Ἀγῶ, ὁ ὑποφαινόμενος, δηλῶ διὰ τῆς παρουσίας μου διαθήκης, ὅτι ἡ θέλησίς μου εἶναι μετὰ τὸν θάνατόν μου, ὅτι εὐρεθῇ ἐντός τοῦ μεγάλου ἐξ ἐθέτου κυβωτίου, τὸ ὅποιον εὕρεται ἐντός τοῦ δωματίου μου, νὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν θυγατέρα μου καὶ εἰς τὸν γαμβρόν μου.

Μεθ' ὃ λαβὼν τὸν κάλαμον υπέγραψεν. Ἡ Γενοθέφα καὶ ὁ σύζυγός της ἦσαν ἐξαλλοὶ ἐκ χαρᾶς. Ἀλλὰ μόλις ἐξῆλθον, καὶ ὁ γέρον ἐπλήρωσε τὸ ἐθέτονον κιβώτιον διὰ χαλίκων καὶ ἄμμου, τὸν δὲ χρυσὸν παρεκατέθετε κατόπιν εἰς μέρος ἀσφαλὲς διαθέσας αὐτὸν ὑπὲρ τῶν φίλων του.

Ἐν τούτοις ἔκτοτε τὰ πάντα ἔλλαξαν δι' αὐτὸν ἐν τῷ οἴκῳ.

Τὰ τέκνα του, φοβούμενα μὴ δώσωσιν ἀφορμὴν διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀμελείαν των ὅπως μεταβάλλῃ τὴν διαθήκην του, ἐφρόντιζον νὰ τὸν περιποιῶνται καὶ νὰ προλαμβάνωσι πᾶσαν αὐτοῦ ἐπιθυμίαν.

Μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἐτῶν ὁ Κύριος Γυλοριέ ἀπέθανε· τὴν ἐπαύριον δὲ τοῦ θανάτου του ἡ θυγάτηρ

του, καὶ ὁ γαμβρὸς του, συμμορφούμενοι πρὸς τὴν διαθήκην του, ἔσπευσαν εἰς τὸ κιβώτιον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὅμως δὲν εὔρον εἰμὴ χάλικας καὶ ἄμμον, ὁμοῦ μὲ μικρὸν γραμματίον περιέχον τὰς ἀκολουθοῦς λέξεις: «Ἀφίνω λίθους καὶ ἄμμον εἰς ἀφστηρίαν πρὸς οἰκοδομὴν ἐνὸς φρενοκομείου δι' ἐκείνους οἵτινες ἀπογομνοῦνται τῆς περιουσίας των πρὸ τοῦ θανάτου των.»

ΝΙΚΟΣ.

Ναί! θέλει, θέλει ὁργῶμα ξερὰν τὸ χωράφι...
Χρειάζεται ἀναγκάσει, γιὰ νὰ δεχθῇ 'ς τὰ στήθη
Σπόρο, ποῦ τόσον ἔμενε καιρὸ μέσῃ 'ς τὰράφι.
Ἄφ' οὗ μὲ πολλὰ ἰδρωτὰ καὶ κόπον ἀποχτήθη!

Δὲν σπαρνοῦν θάω, μοναχὰ κ' ὀργόνουνε τὴ γῆ μῃς...
Χωράφι εἶνε κ' ἡ καρδιά, παιδιὰ μου, ἡ δική μῃς!
Ἔτσι κ' αὕτῃ εἶνε ξερὰ καὶ ἄγονη 'ς τὰ πρῶτα...,
Σπόρο τότε δὲν δέχεται, δὲν δέχεται τὰ φῶτα
Τῆς ἡθικῆς καὶ τίποτε, τίποτε δὲν φυτρώνει,

ΧΩΡΑΦΙ—ΚΑΡΔΙΑ

Ὅργον', ὀργόνει καρπερὸ μὲ τάλατρο χωράφι
Ὁ γεωργὸς καὶ 'ς τὴ στιγμή ἀνοίγουν τόσοι πύργοι,
Γιὰ νὰ δεχθοῦνε τὸν καρπὸ, καρπὸ ποῦ δὲ νὰ δώσῃ
Λιγὸ ψωμάκι 'ς τὸν φτωχὸ, ποῦ μὲ προσπάθεια τόση
Ὅργονει ἐδιάκαπα καὶ σπέρνει τὸν ἀγρὸ του
Μ' ὅποιαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ σέρνοντας τάλατρό του!

Ὅταν χωράφι ποῦ κανεῖς ποτὲ δὲν τὸ ὀργόνει.
Ναί! κ' ἡ καρδιά σα; ὀργῶμα θέλει, μικροὶ μου φίλοι,
Καὶ ὁ καθένας ἀπ' αὐτὰ νὰ διδαχθῇ ὀρεῖται:
Ὅτι τάλατρι τῆς καρδιᾶς εἶν' μόνον ἡ ὀρθοκαία
Σπόρος εἶνε τὰ Γράμματα, καρπὸς ἡ Εὐτυχία!

Π. Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ.